

cambra. En son rostre hi havien deixat empremta totes les emocions d'aquella nit passada en vetlla, lluitant desesperadament amb la seva consciència que tan prest li manava acudir en ajuda del pobre infant moribond, com restar impassible per a no destorbar l'obra del Destí. Ah! si ell hagués sigut el pare d'aquella criatura angelical, com hauria corregut adelerat a cercar el remei guaridor, per lluny i amagat que 's trobés!... Però no, no era ell qui devia anar-hi; era En Càrles, l'amic traïdor, l'aimant de l'esposa infidel.

Més, tan prest arribava mentalment a una conclusió definitiva, rebrotava de nou en son cor l'agulló del dubte. I si la gelosia m'hagués encegat? I si la Filomena fos innocent? es preguntava, pantejant, víctima d'una angoixa mortal.

Tot el matí es passejà nerviosament, com una bestia ferotge engabiada, amunt i avall de l'espaiosa biblioteca; provava d'obrir un llibre i el deixava tot seguit perquè no conseguia allunyar del seu pensament l'idea torturadora; encenia un cigar, i a les

dues pipades el llençava per a tornar-ne a encendre un altre.

No havia volgut rebre a cap de les moltes persones que acudiren a manifestar-li llur condol, però a l'anunciar-li la visita d'En Càrles, sortí ràpidament al seu encontre. L'actitud de l'amic, astutament espiada, li aclariria el misteri. Quin és el pare que pot permanèixer impassible davant el cadàvre del seu fill? Amb aquesta esperança, l'acompanyà desseguida a la cambra mortuoria. El pobre infant, semblava bressolat per un somni dolç, sota el tul que l'amortallava.

En Càrles el contemplà commogut, però serè. Ni un crit de desesper, ni una llàgrima, ni una imprecació. L'Enric, en canvi, sentí damunt de la seva consciència el pes aclaparador de la culpa imperdonable. En Càrles era innocent; la Filomena una santa.

I el cadàvre d'aquella criatura execrada i aborrida, despertà en ell un sentiment d'amor que havia d'ésser el càstic etern del pare que, al deixar morir al propi fill, s'arrencà l'ànima.

PERE CAVALLE.

SONET

*Madona, jo voldria amb un llenguatge en mi
tot nou, pogué endreçar-vos galana sonatina.
Madona, jo voldria que en mig de mon destí
siguessiu de ma pensa la genial regina.*

*I voldria tenir-vos ben aprop de mon sí,
i parlar-vos d'amor, amb paraula tan fina
que us semblés la cadencia d'un vers alexandri,
la dolça placidesa d'una remor divina.*

*Aleshores, Madona, fora jellis. Catiu
essent de vostre amor lligat per la poesia,
jo fora Dant i vos la tendre Beatriu
que mos esplais fervents tothora inspiraria.
I les hores serenes caurien lentament
com una melodia que dura eternament.*

SALVADOR TINTORÉ OLLÉ.

DIADA DE PASQUA

*Del bon temps ets misatgera,
ets galana, ets encisera
sembradora de beutat;
al teu bès la ginestera
esbandeix sa cabellera
d'or brunyit i perfumat.*

*I la cándida donzella
que espera 'l amor novella
que Pasqua li ha de portar,
a l'oïr la Caramella
sent al cor la meravella
del misteri d'estimar.*

P. C.